

Scénář k rozhlasové reportáži

Zpracovali: Nicholas Myers, Jonáš Josef, Natálie Grulichová, Anna
Horníková, Pavel Zima

Paní Špinková je ilustrátorka, která pracuje pro české nakladatelství Portál a pro některá německá nakladatelství.

K ilustraci ji dovedlo umělecké nadání. Píše knihy nejen pro nakladatelství, ale i sama pro sebe.

Do života si paní Špinková odnesla takzvaná „dvě štěstí“ (paní učitelku a tetu)

„A tahle teta Míla byla taková spontánní žena z lidu, bych řekla.“

„Uměla spoustu básniček, písniček.“

„Když vařila polívku, byl to pro ni obřad.“

„Celou dobu to s ní bylo takový jako hraní.“

„Vlastně ta trošku chladná máma,

kterou jsem měla ráda, všechno jo , ale prostě nenaučila mě být mámou, kdežto tahle teta Míla mě to vlastně naučila, takže já mám takový velký štěstí, že jsem nechtěla chodit do školky a dostala jsem tetu Mílu. To je jedno velký štěstí mého života.

Druhé štěstí mého života v dětství bylo to, že jsem měla skvělou paní učitelku v první a druhé třídě.

To byla paní učitelka, která byla sama, nikdy se neprovdala a byla to taková ta učitelka, co o nich čteme v těch starých knihách.“

„My jsme byly její děti.“

„Paní učitelka, jmenovala se Ria Pštrosová.“

„Na nás přenesla tu lásku k tomu malování.“

„Protože byl to člověk, kterej něco dělal rád a vlastně nám to nabídl.“

„ Umožnila si myslet, že člověk může být malíř.“

Tyto dvě osoby ji inspirovaly k tvorbě mnohých maleb, a tak odstartovaly její kariéru ilustrátorky a spisovatelky.

Od nich si převzala lásku k dětem, kterých má sama sedm.

Nedávno založila sdružení Cesta domů, ve kterém pomáhá lidem

zpříjemnit si poslední dny života. Mimo to se ještě doma stará o svého otce, se kterým jí pomáhá jedna z jejich dcer. Zde je vidět, že paní Špinková má opravdu obrovské srdce.

„Ve chvíli, kdy děláte domácí hospic a přijmete tu realitu, že prostě ti lidé jsou na konci života a umírají a vy můžete ovlivnit to, jakým způsobem odejdou a jak si to ponesou dál ty jejich blízcí, tak vlastně to je jako radost, protože pak jako drtivá většina těch lidí, které jsme měli v péči, pak přijdou a říkají, že by to tak neměli říkat, že to vlastně bylo krásný.“

Nyní pracuje na knížce o tajemství. Zatím nápad ještě není hmotně zpracovaný, leží pouze u ní v hlavě. A má několik dalších nápadů na obrazy a kresby, které by chtěla zpracovat. Uvažuje o nakreslení památek a továren ve Vítkovicích u Ostravy. Chce dělat knihy nejen aby bavily dospělé, ale i děti.

Myslíme si, že takových laskavých a vstřícných lidí by mělo být na světě víc.

Já si myslím, že člověk má v životě dělat, a mě se to povedlo, že jsem měla to štěstí, že jsem mohla dělat ty věci, které mě bavějí a těšejí a který mám pocit, že umím, a nemusela jsem se zdržovat tím, dělat něco, co mi nejde.